

F. t. l. om radiografer

Lovforslag nr. L 88. Fremsat den 6. februar 2002 af indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen)

Forslag

til

Lov om radiografer

Kapitel 1

Autorisation m.v.

§ 1. Ret til at betegne sig som radiograf har kun den, der har modtaget autorisation som radiograf i henhold til § 2, stk. 1, eller § 4, stk. 2.

§ 2. Den, der har bestået en af undervisningsministeren godkendt uddannelse som radiograf, har ret til autorisation som radiograf.

Stk. 2. Regler om uddannelse af radiografer fastsættes af undervisningsministeren efter forhandling med indenrigs- og sundhedsministeren.

§ 3. Autorisation som radiograf meddeles af Sundhedsstyrelsen, der fører fortegnelse over autoriserede radiografer.

Stk. 2. Autorisation kan ikke meddeles den, der må antages at være farlig for sine medmennesker under udøvelse af sin virksomhed som radiograf enten på grund af udvist grov uduelighed eller på grund af legemlige eller sjælelige mangler. Autorisation kan endvidere nægtes under de i straffelovens § 78, stk. 2, nævnte omstændigheder.

Stk. 3. Indenrigs- og sundhedsministeren fastsætter gebyrer for meddelelse af autorisation baseret på uddannelse gennemført her i landet eller i udlandet.

§ 4. Indenrigs- og sundhedsministeren kan fastsætte sådanne bestemmelser om udøvelse af virksomhed som radiograf, som er nødvendige for gennemførelsen af overenskomst om fælles nordisk arbejdsmarked og direktiver vedtaget af Den Europæiske Union.

Stk. 2. Sundhedsstyrelsen kan meddele autorisation som radiograf til personer, der i udlandet har gennemgået en uddannelse, som kan sidestilles med den i § 2, stk. 1, nævnte uddannelse. Sundhedsstyrelsen kan i autorisationen fastsætte begrænsninger i den pågældendes udøvelse af virksomhed som radiograf.

§ 5. Autorisation som radiograf kan fratages og generhverves efter reglerne i lov om sundhedsvæsenets centralstyrelse m.v.

Stk. 2. En radiograf kan over for Sundhedsstyrelsen fraskrive sig autorisationen for tid eller indtil videre. Autorisationen generhverves, når en fastsat tidsfrist for fraskrivelsen er udløbet, og kan i øvrigt, også inden for en fastsat tidsfrist, generhverves efter ansøgning til Sundhedsstyrelsen, såfremt de omstændigheder, der begrundede fraskrivelsen, ikke længere findes at være til stede.

Stk. 3. Sundhedsstyrelsens afgørelse kan påklages til indenrigs- og sundhedsministeren. Afslår indenrigs- og sundhedsministeren klagen, kan klageren forlange afgørelsen indbragt for domstolene, såfremt der er forløbet mindst 1 år efter, at den pågældende har fraskrevet sig eller fik frataget autorisationen, eller efter at generhvervelse senest er nægtet ved dom. Indenrigs- og sundhedsministerens afgørelse skal indeholde oplysning om adgangen til at begære domstolsprøvelse og om fristen herfor.

Stk. 4. Begæring efter stk. 3 om domstolsprøvelse skal fremsættes over for indenrigs- og sundhedsministeren inden 3 uger efter, at indenrigs- og sundhedsministerens afgørelse er meddelt den pågældende. Indenrigs- og sundhedsmi-

nisteren anlægger sag i den borgerlige retsplejes former.

§ 6. Er autorisation som radiograf her i landet givet på grundlag af autorisation i et andet land, kan Sundhedsstyrelsen fratage vedkommende autorisationen, dersom autorisationen i vedkommende andet land bliver frataget den pågældende eller på anden måde taber sin gyldighed.

§ 7. Sundhedsstyrelsen giver offentlig meddelelse om fratagelse og fraskrivelse af autorisation i medfør af §§ 5 og 6.

Kapitel 2

Rettigheder og pligter

§ 8. Sundhedsstyrelsen kan fastsætte nærmere regler om radiografernes virksomhedsområde.

§ 9. En radiograf er under udøvelsen af sin virksomhed forpligtet til at udvise omhu og samvittighedsfuldhed.

§ 10. Sundhedsstyrelsen kan fastsætte regler om, at radiografer skal føre journal over deres virksomhed.

§ 11. Radiografer er forpligtede til at afgive de indberetninger og anmeldelser, som af hensyn til den offentlige sundhedspleje afkræves dem af sundhedsmyndighederne.

Kapitel 3

Tilsyn

§ 12. Radiografer er undergivet tilsyn af Sundhedsstyrelsen efter lov om sundhedsvæsenets centralstyrelse m.v.

Stk. 2. Radiografer er forpligtede til på begæring af tilsynsmyndigheden at afgive alle oplysninger, der er nødvendige for gennemførelse af tilsynet.

Kapitel 4

Straffebestemmelser

§ 13. Den, der uden at have autorisation som radiograf betegner sig som radiograf straffes med bøde. Det samme gælder den, der i øvrigt benytter betegnelser eller optræder på en måde, der er egnet til at vække en forestilling om, at den pågældende har en sådan autorisation.

§ 14. En radiograf, der gør sig skyldig i grovere eller gentagen forsømmelse eller skødesløshed under udøvelsen af sin virksomhed, straffes med bøde eller fængsel i indtil 4 måneder.

§ 15. Overtrædelse af § 11 og § 12, stk. 2, straffes med bøde.

Stk. 2. I forskrifter, der er udfærdiget i medfør af denne lov, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

Kapitel 5

Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser

§ 16. Loven træder i kraft den 1. september 2002.

§ 17. Ret til autorisation som radiograf har personer, som ved lovens ikrafttræden har bestået eksamen som radiograf i henhold til Sundhedsstyrelsens retningslinier for uddannelse af radiografer af maj 1985 eller af januar 1976.

Stk. 2. Personer, der kan dokumentere at have bestået eksamen som radiograf fra den i 1968 oprettede radiografskole i Fyns amt, eller den i 1969 oprettede radiografskole i Københavns amt, har ret til at få autorisation som radiograf.

Stk. 3. Ansøgning om autorisation efter stk. 1 og 2 skal indsendes til Sundhedsstyrelsen senest 1 år efter lovens ikrafttræden. Sundhedsstyrelsen kan dispensere fra denne tidsfrist, når særlige forhold taler herfor.

§ 18. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning sættes i kraft for Færøerne med de afvigelser, som de særlige færøske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Formålet med lovforslaget

Lovforslaget er – bortset fra ændret ikrafttrædelsesdato – en uændret genfremsættelse af det forslag til lov om radiografer, der blev fremsat for Folketinget den 4. oktober 2001 (lovforslag nr. L 5 i folketingsåret 2001-02) og behandlet første gang den 11. oktober 2001. Lovforslaget nåede ikke at blive færdigbehandlet inden udskrivelse den 31. oktober 2001 af valget til Folketinget den 20. november 2001.

Med hensyn til Folketingets 1. behandling af lovforslaget om radiografer henvises til Folketingets Forhandlinger 2001-02, torsdag den 11. oktober 2001, s. 405-408.

Formålet med lovforslaget er gennem en autorisationsordning for radiografer at øge patienternes sikkerhed ved, at kun den, der har autorisation som radiograf, må betegne sig som sådan. Herved gøres det let for brugerne at identificere de personer, der opfylder de uddannelsesmæssige betingelser for at benytte titlen radiograf.

Samtidig får radiograferne, i lighed med hvad der gælder for andre autoriserede sundhedspersoner, en i lovgivningen eksplicit fastsat pligt til at udvise omhu og samvittighedsfuldhed i deres virke som radiografer.

Endelig får Sundhedsstyrelsen med loven mulighed for at gribe ind over for en radiografs faglige virksomhed i tilfælde af, at den pågældende er misbruger eller psykisk syg eller i øvrigt er til fare for patienterne på grund af kritisabel faglig virksomhed.

Radiografer er allerede i dag omfattede af Sundhedsvæsenets Patientklagenævns kompetence.

2. Nærmere om lovforslaget

Autorisation kan efter lovforslaget kun opnås af den, der har bestået en af Undervisningsministeriets godkendt uddannelse for radiografer, idet der samtidig etableres en overgangsordning for tidligere uddannede radiografer.

Der bliver efter lovforslaget alene tale om en titelbeskyttelse, idet et forbeholdt virksomhedsområde for radiografer ikke er fundet nødvendigt for patientsikkerheden, idet radiografer udøver deres virksomhed efter bemyndigelse fra en person, der kan tage det kliniske ansvar for den diagnostiske anvendelse af røntgenstråling på patienter m.fl., (læge, tandlæge, kirapraktor).

3. Baggrunden for lovforslaget

Samfundet stiller i dag krav om et professionelt sundhedspersonale, der kan følge og omstille sig i takt med den samfundsmæssige og sundhedsfaglige udvikling. Kortere indlæggelsesforløb og ambulante behandlinger påvirker i høj grad tilrettelæggelsen af arbejdet på billeddiagnostiske afdelinger, hvilket stiller store krav til radiografernes selvstændighed og vurderingsevne.

Indførelsen af ny teknologi og dermed stigende undersøgelses- og behandlingsrate på billeddiagnostiske afdelinger stiller krav om bredere kvalifikationer og omstillingsevne hos radiograferne. F.eks. skal den digitale billeddiagnostiske teknik beherskes sideløbende med den konventionelle fotografiske billeddannelse, og interventionsradiologi er indført som erstatning for en række kirurgiske indgreb.

Samtidig kan radiografer under udøvelse af deres faglige virksomhed udgøre en fare for patienter m.fl., idet de ofte selvstændigt træffer beslutninger af væsentlig betydning for diagnosticering og behandling af patienterne. Dette gælder såvel ved valg af optagelsesteknik, administration af stråledosis, ved sidemærkning og ved udvalg af billeder til beskrivelse samt ved strålehygiejniske foranstaltninger.

Endvidere medfører den teknologiske udvikling, at radiografernes opgaver er blevet og fortsat bliver tiltagende komplicerede. Udviklingen i organiseringen af arbejdet, herunder etablering af funktionsbærende enheder på tværs af institutioner og indførelse af telemedicin har den konsekvens, at radiografer i fremtiden i højere grad end i dag vil skulle arbejde selvstændigt.

4. Uddannelsen til radiograf

Uddannelsen til radiograf er med virkning fra 1. september 2001 revideret i henhold til Undervisningsministeriets bekendtgørelse nr. 233 af 30. marts 2001 om radiografuddannelsen. Uddannelsen er omfattet af Undervisningsministeriets reform i medfør af dets rammelov om de mellemlange videregående uddannelser (lov nr. 481 af 31. maj 2000). Ud over radiografer omfatter reformen 5 andre sundhedsuddannelser, nemlig uddannelsen til sygeplejerske, bioanalytiker, jordemoder, ergoterapeut og fysioterapeut.

Radiografuddannelsen, ligesom de øvrige sundhedsuddannelser, blev som følge af reformen kvalitetsmæssigt forbedret. Alle uddannelser får en varighed af 3½ år og skal samordnes mest muligt institutionelt og ved samlæsning samt ved større grad af tværfaglighed med andre sundhedsfaglige uddannelser. De skal have tilknytningsaftaler med forskningsinstitutioner om formidling af forskningsresultater og udviklingsarbejde. Uddannelserne afsluttes med en bacheloropgave, og gennemført uddannelse giver ret til at benytte titlen professionsbachelor. For radiografers vedkommende, professionsbachelor i radiografi. Såvel merit- som adgangsmulighederne til videreuddannelser forbedres.

Den nuværende formelle uddannelse af radiografer er reguleret i Sundhedsstyrelsens retningslinier af 1985 om radiografuddannelsen.

Forud herfor gjaldt Sundhedsstyrelsens retningslinier af 1976 om radiografuddannelsen. Det kan ses af indledningen til retningslinierne af 1976, der overvejende baseredes på Indenrigsministeriets betænkning nr. 570 af 1970 om specialuddannelse af sygeplejersker i radiologi og uddannelse af røntgenografer, at Fyns og Københavns amter allerede i henholdsvis 1968 og 1969 oprettede radiografskoler. Den 3-årige uddannelse blev tilrettelagt efter den i betænkningen anførte uddannelsesplan og videreførtes i uddannelsen af 1976. Radiografer, der forelægger eksamensbeviser, der er udstedt fra dette tidsrum og indtil eksamensbeviser blev udstedt i henhold til 1976-uddannelsen, anses således også for at have gennemgået formaliseret uddannelse som radiograf.

Der skønnes i dag at være i alt ca. 1100 radiografer med de nævnte uddannelser. De forudsættes alle efter loven umiddelbart at kunne autoriseres som radiografer.

5. Øvrige nordiske lande

Radiografer er omfattet af den reviderede fællesnordiske overenskomst af 14. juni 1993 mellem Danmark, Island, Finland, Norge og Sverige om godkendelse af erhvervsudøvelse for visse personalegrupper inden for sundhedsvæsenet og veterinærvesenet. Den reviderede overenskomst trådte i kraft den 1. april 2001.

6. Lovforslagets økonomiske og administrative konsekvenser m.v.

Lovforslaget vil medføre en mindre udgift til Sundhedsstyrelsens administration af autorisationsordningen. Set ud fra de omkostninger, der vil være forbundet med Sundhedsstyrelsens undersøgelse og administration for meddelelse af autorisation som følge af den nye autorisationsordning, er det beregnet, at styrelsen vil opkræve 270 kr. for hver autorisationsudstedelse. Dette gebyr forudsættes opkrævet det første år for autorisationsudstedelse såvel for autorisation til tidligere uddannede radiografer som til radiografer, der færdiggør deres uddannelse efter lovens ikrafttræden.

Det er herefter beregnet, at Sundhedsstyrelsen umiddelbart vil kunne opkræve autorisationsgebyrer fra samtlige radiografer på i alt ca. 300.000 kr. det første år efter lovens ikrafttræden og herefter fra alle nyuddannede radiografer på i alt ca. 22.000 kr. årligt.

Gebyrets størrelse vil blive reguleret med omkostningsudviklingen i lighed med gebyrer for øvrige autorisationsbeviser, jf. Indenrigs- og Sundhedsministeriets bekendtgørelse nr. 407 af 2. juni 1999 om gebyr for autorisation m.v. af visse personalegrupper inden for sundhedsvæsenet.

De særlige udgifter i forbindelse med autorisationsordningens etablering vil blive afholdt inden for Sundhedsstyrelsens økonomiske ramme.

Lovforslaget har ingen kommunaløkonomiske konsekvenser, og heller ikke erhvervsøkonomiske eller miljømæssige konsekvenser.

Lovforslaget indeholder ingen EU-retlige aspekter.

7. Høring af offentlige myndigheder og organisationer m.v.

Lovforslaget har været sendt til høring hos de involverede statslige myndigheder, de kommunale organisationer og de faglige foreninger, herunder Den Almindelige Danske Lægeforening samt Foreningen af Radiografer i Danmark og Dansk Sygeplejeråd.

Vurdering af konsekvenser af lovforslaget

	Positive konsekvenser/mindredgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Indtægter til Sundhedsstyrelsen i form af autorisationsgebyr på ca. 300.000 kr. det første år og herefter på ca. 22.000 kr. årligt	Øgede udgifter til Sundhedsstyrelsen i forbindelse med autorisationsordningens etablering, som afholdes inden for Sundhedsstyrelsens økonomiske ramme.
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Ingen	Lidt øget administration i forbindelse med Sundhedsstyrelsens etablering og løbende registrering af den nye autorisationsordning
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Ingen EU-retlige aspekter	Ingen EU-retlige aspekter

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 3

Til § 1

Det fastslås i bestemmelsen, at de personer, der har autorisation som radiograf, har eneret til at benytte betegnelsen radiograf, svarende til hvad der gælder for andre autoriserede sundhedspersoner.

Til § 2

Den reviderede radiografuddannelse er reguleret i bekendtgørelse nr. 233 af 30. marts 2001, og udbydes fra 1. september 2001. Ved autorisationsordningen sikres det, at grundlaget for autorisation er til stede i den enkelte uddannelsesinstitutions studieordning, idet Sundhedsstyrelsen afgiver udtalelse herom til Undervisningsministeriet, forud for ministeriets godkendelse af uddannelsen.

Det fremgår af uddannelsesbekendtgørelsen, at uddannelsen kvalificerer de studerende til at planlægge, udføre, evaluere og dokumentere radiografiske opgaver inden for diagnostik, behandling, sundhedsfremme og sygdomsforebyggelse, herunder strålebeskyttelse, så de studerende herved opnår handlekompetence inden for radiografernes professionsområde.

Uddannelsen giver ret til betegnelsen professionsbachelor i radiografi.

Hensigten med bestemmelsen i § 3, stk. 2, om nægtelse af at meddele autorisation til personer, der er farlige for deres medmennesker, er at undgå tilfælde, hvor de uddannelsesmæssige betingelser for meddelelse af autorisation er opfyldt – og autorisationen derfor skal meddeles – selv om det står klart, at autorisationen på grund af den pågældendes personlige forhold umiddelbart derefter må fratages vedkommende i medfør af reglerne i § 5.

Det bemærkes, at vendingen ”legemlige eller sjælelige mangler” svarer til de kriterier, der er opstillet i andre autorisationslove og centralstyrelsesloven (§ 5, stk. 1, nr. 1). Det understreges i denne forbindelse, at legemlige mangler ikke i sig selv vil afskære vedkommende fra autorisation, idet manglen skal have en sådan karakter, at der ikke vil kunne kompenseres for den legemlige mangel, f. eks. ved ændret indretning af arbejdsplads m.v., og at vedkommende herefter ikke antages at være til fare for andre, sådan som der grundlæggende stilles krav om af hensyn til patient-sikkerheden. Princippet om, at der ikke må diskrimineres mod mennesker med handicap og ikke må stilles hindringer i vejen for deres beskæftigelse, følges således.

Det gebyr for autorisation, der efter § 3, stk. 3, fastsættes af indenrigs- og sundhedsministeren, forudsættes som anført at blive på 270 kr., hvilket svarer til ge-

byret for de øvrige sundhedsfaglige grupper med mellemang videregående uddannelse.

Til § 4

I henhold til stk. 1 er radiografer omfattet af den reviderede fællesnordiske overenskomst af 14. juni 1993 mellem Danmark, Island, Finland, Norge og Sverige om godkendelse af erhvervsudøvelse for visse personalegrupper inden for sundhedsvæsenet og veterinærvæsenet. Den reviderede overenskomst er trådt i kraft den 1. april 2001.

Radiografer er ikke for tiden omfattet af de generelle EU-direktiver om gensidig anerkendelse af erhvervsuddannelser. Med gennemførelse af en autorisationsordning vil radiografer være omfattede af Rådets Direktiv 89/48/EØF, det såkaldte 1. generelle direktiv.

Efter stk. 2 kan Sundhedsstyrelsen meddele autorisation som radiograf til personer, der i udlandet har gennemgået en uddannelse, som kan sidestilles med den i § 2, stk. 1, nævnte uddannelse. Sundhedsstyrelsen kan i autorisationen fastsætte begrænsninger i den pågældendes udøvelse af virksomhed som radiograf. Når der f. eks. er tale om en uddannelse, som ikke fuldt ud kan sidestilles med den danske, kan Sundhedsstyrelsen fastsætte begrænsninger i autorisationen i tid og sted, hvorefter den pågældendes erhvervs-evne afprøves under supervision. Ansættelsesstedet afgiver herefter en faglig udtalelse, der danner et grundlag for en endelig autorisation.

Til §§ 5-7

Autorisation som radiograf kan i medfør af reglerne i kapitel 2 i lovbekendtgørelse nr. 215 af 9. april 1999 om sundhedsvæsenets centralstyrelse m.v. som senest ændret ved lov nr. 258 af den 12. april 2000 ved dom fratages en radiograf, såfremt den pågældende under udøvelsen af sin virksomhed er til fare for patienterne på grund af sygdom, misbrug eller udvist grov forsømmelighed. En autorisation som radiograf kan således kun fratages, hvis dette er begrundet i helbreds-mæssige eller faglige forhold.

Endvidere kan en radiograf frivilligt fraskrive sig autorisationen.

Endelig kan retten til at udøve virksomhed som radiograf fratages i henhold til § 79 i borgerlig straffelov.

En fratagelse eller fraskrivelse af autorisationen indebærer, at den pågældende mister retten til at betegne sig som radiograf.

Til § 8

Bestemmelsen fastslår, at Sundhedsstyrelsen kan fastsætte nærmere regler om radiografernes virksomhedsområde.

Til § 9

Bestemmelsen svarer til, hvad der gælder for andre autoriserede sundhedspersoner. Der er tale om en retsstandard, som skal udfyldes og gives indhold efter den til enhver tid gældende retsopfattelse. Fastlæggelsen af, hvad der på et givent tidspunkt ligger i denne forpligtelse, afhænger ikke alene af den faglige viden og de tekniske muligheder, der findes på området på det pågældende tidspunkt, men også af de krav som samfundet på et givent tidspunkt stiller til virksomhed på sundhedsområdet, og som den almindelige samfundsudvikling i øvrigt har givet anledning til.

Overtrædelse af bestemmelsen sanktioneres af Sundhedsvæsenets Patientklagenævn med udtalelse af kritik m.v. over for den pågældende.

Sager om grovere eller gentagen forsømmelse eller skødesløshed under udøvelsen af virksomheden henhører under domstolene. Se endvidere bemærkningerne til § 14.

Til § 10

Bestemmelsen fastslår, at Sundhedsstyrelsen kan fastsætte regler om, at radiografer skal føre journal over deres virksomhed.

Til § 11

Bestemmelsen svarer til, hvad der gælder for andet autoriseret sundhedspersonale.

Til § 12

Bestemmelsen i stk. 1 svarer til, hvad der gælder for andet autoriseret sundhedspersonale. Sundhedsstyrelsen får hermed mulighed for at gribe ind over for en radiografs faglige virksomhed i tilfælde af, at den pågældende er misbruger eller psykisk syg eller i øvrigt er til fare for patienterne på grund af kritisabel faglig virksomhed.

Efter stk. 2 er radiografer forpligtede til på begæring af Sundhedsstyrelsen at foretage de anmeldelser og indberetninger vedr. deres faglige virksomhed, der er nødvendige for gennemførelse af styrelsens tilsyn.

Til §§ 13-15

Strafniveauet i bestemmelserne svarer til, hvad der gælder for andet autoriseret sundhedspersonale.

Efter § 13 straffes den, der uden at have autorisation som radiograf betegner sig som radiograf, med bø-

de. Det samme gælder den, der i øvrigt benytter betegnelsen eller optræder på en måde, der er egnet til at vække en forestilling om, at den pågældende har en sådan autorisation.

Efter § 14 straffes den radiograf, der gør sig skyldig i grovere eller gentagen forsømmelse eller skødesløshed under udøvelsen af sin faglige virksomhed, med bøde eller fængsel i indtil 4 måneder.

Sager om grovere eller gentagen forsømmelse eller skødesløshed under udøvelsen af virksomheden henhører under domstolene.

Til § 16

Bestemmelsen fastslår, at loven træder i kraft den 1. september 2002.

Til § 17

Efter stk. 1 har en person ret til at få autorisation som radiograf, når den pågældende har bestået eksamen som radiograf i henhold til Sundhedsstyrelsens retningslinier for uddannelse af radiografer af maj 1985 eller af januar 1976.

Efter stk. 2 anerkender man tillige eksamensbeviser som radiograf fra den 3-årige radiografuddannelse fra radiografskolen i henholdsvis Fyns amt, etableret 1968, og fra Københavns amt, etableret 1969, og personer, der kan fremlægge denne dokumentation, kan ligeledes autoriseres.

Der skønnes i dag at være ca. 1100 radiografer med eksamensbeviser, der omfattes af stk. 1 og 2.

Efter stk. 3 skal ansøgning om autorisation som radiograf indsendes til Sundhedsstyrelsen senest 1 år efter lovens ikrafttræden. Sundhedsstyrelsen kan dispensere fra denne frist, når særlige forhold taler herfor, f. eks. ved alvorlig sygdom eller ophold i udlandet i lovens ansøgningsperiode.

Til § 18

I bestemmelsen er det fastslået, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland, men at loven ved kongelig anordning kan sættes i kraft for Færøerne med de afvigelser, som de særlige færøske forhold tilsiger.

Til lovforslag nr. L 88. Skriftlig fremsættelse (6. februar 2002)

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Herved tillader jeg mig for Folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om radiografer.
(Lovforslag nr. L 88).

Lovforslaget er en uændret genfremsættelse af det lovforslag (L 5), som bortfaldt ved udskrivning den 31. oktober 2001 af valg til Folketinget.

Formålet med lovforslaget er gennem en autorisationsordning for radiografer at øge patienternes sikkerhed ved, at kun den, der har autorisation som radiograf, må betegne sig som sådan. Herved gøres det let for brugerne at identificere de personer, der opfylder de uddannelsesmæssige betingelser for at benytte titlen radiograf.

Samtidig får radiograferne, i lighed med hvad der gælder for andre autoriserede sundhedspersoner, en i lovgivningen eksplicit fastsat pligt til at udvise omhu og samvittighedsfuldhed i deres virke som radiografer.

Endelig får Sundhedsstyrelsen med loven mulighed for at gribe ind over for en radiografs faglige virksomhed i tilfælde af, at den pågældende er misbruger eller psykisk syg eller i øvrigt er til fare for patienterne på grund af kritisabel faglig virksomhed.

Radiografer er allerede i dag omfattede af Sundhedsvæsenets Patientklagenævns kompetence.

Autorisation kan efter lovforslaget kun opnås af den, der har bestået en af Undervisningsministeriet godkendt uddannelse for radiografer, idet der samtidig etableres en overgangsordning for tidligere uddannede radiografer.

Der bliver efter lovforslaget alene tale om en titelbeskyttelse, idet et forbeholdt virksomhedsområde for radiografer ikke er fundet nødvendigt for patientsikkerheden.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslagets bemærkninger, tillader jeg mig at anbefale forslaget til Tingets velvillige behandling.